

Miron Keruľ-Kmec

Príklady a citáty

AD

Miron Kerul' - Kmec

Príklady a citáty

A - D

2021

© *Miron Keruľ-Kmec*
Príklady a citáty A - D

Vydal: FILOKALIA

Návrh obálky a grafická úprava

Štefan Keruľ-Kmec ml.

ISBN 978-80-8233-002-4

PREDSLOV

Každý z nás si rád prečíta alebo vypočuje pekný a poučný príbeh, nejakú udalosť alebo skúsenosť. Je to ako živý kvet, na ktorom je ešte kvapka ranej rosy a jeho vôňa naplní nielen zmysly, ale aj srdce človeka. Dôležité je, aby príklad poukazoval na skutočný život, aby obsahoval pravdu, ktorá nás obohatí.

O čo skôr každý kňaz rád siahne po zbierke nových príkladov a citátov, ktoré môžu obohatiť jeho kazateľskú činnosť. Homília je familiárnym rozhovorom, rečou od srdca k srdcu. Je predĺžením evanjelia, teda slovom, ktoré dáva život. Chce aj katechizovať a poučiť, ale nie formou vedeckej prednášky. Abstraktné pravdy chce priblížiť pomocou príkladu. Keď sa pozrieme na Ježiša Krista vidíme, že veľké tajomstvá viery nám odovzdal v pútavých podobenstvách, často využíval príklady a obrazy z bežného života či z prírody. Aj apoštoli si počínajú podobne, teda naratívne a obrazotvorne. Čím lepší učiteľ, tým viac dokáže veľké veci povedať pútavo, tak, že sa dajú predstaviť, sú oslovujúce a tí, ktorým sú určené vidia, že súvisia s ich životom.

Otec Miron Kerul'-Kmec sa už dlhodobo venuje kazateľskej, homiletickej činnosti nielen ako kňaz pri liturgických sláveniach, ale aj v printovej či audiovizuálnej podobe. Je to jedna z foriem jeho služby bližným, za ktorú sme mu veľmi vďační. Nielen kňazi, ale aj laickí veriaci. Po predchádzajúcom vydaní podobnej zbierky sa mu ozvalo aj mnoho laikov, ktorí mu povedali, že z toho čerpajú veľa povzbudení v duchovnom živote. To bolo niečo, čo neočakával. Preto verím, že aj teraz bude toto jeho rozsiahle dielo slúžiť mnohým na povzbudenie vo viere.

Príklady a citáty vychádzajú v novom a rozšírenom vydaní v štyroch zväzkoch. Kvôli prehľadnosti sú jednotlivé témy zoradené podľa abecedy. Môžeme vnímať pracovitosť otca Mirona, pretože zozbierať takéto množstvo príkladov a citátov nie je jednorazová záležitosť, ale

dlhodobá práca. Svoj život žije „homileticky“, teda má otvorené oči, uši i srdce, aby to, s čím sa v živote stretne, čo číta, vidí a počuje, zapísal a ponúkol iným, veď život nám ponúka príklad za príkladom, ba je jedným veľkým príkladom a zázrakom.

Svätý Justín mučeník píše, že v liturgickom slávení za jeho čias po čítaní Božieho slova „*predsedajúci v príhovore napomína a povzbudzuje do nasledovania takých skvelých vecí*“ (KKC 1345). A Svätý Otec František v apoštolskej exhortácii Evangélii gaudium uvádza: „*Príťažlivý obraz dokáže spôsobiť, že ľudia posolstvo počúvajú ako niečo, čo im je známe, blízke, možné, spojené s ich vlastným životom. Dobré použitý obraz môže ľuďom pomôcť vychutnať posolstvo, ktoré chceme odovzdať; prebúdza v nich túžbu a motivuje vôľu v duchu evanjelia. Dobrá homília, ako mi hovorieval starý učiteľ, musí obsahovať «myšlienku, pocit, obraz»*“ (EG 157). Nech nám v tom pomáha aj táto zbierka príkladov a citátov.

Verím, že toto dielo si bez problémov nájde svojich čitateľov, ktorých obohatí o nové perspektívy viery. Podobne, ako nás povzbudia tieto príklady a citáty, nech sa aj náš kresťanský život stane príkladom a povzbudením pre iných.

Mons. Ľubomír Petřík
protosynkel Prešovskej archieparchie

ABBA

Bilquis Šejchová vo svojej autobiografii, kde opisuje svoje obrátenie z mohamedánstva na kresťanstvo, uvádza toto:

Jedného dňa prišiel k nej malý syn Mahmud a plačúc si držal líce. „Moje ucho,“ plakal, „ucho ma tak veľmi bolí.“ Musela ísť s chlapcom do nemocnice. Večer sa pri Bilquisinej posteli pristavila rehoľná sestra Dr. Pia Santiagová. Zaujala ju Biblia, ktorú mala táto mohamedánska žena pri sebe.

„Pani Šejchová, čo robíte s touto Bibliou?“

„Vážne hľadám Boha.“

Rehoľná sestra jej na to odpovedala: „Pani Šejchová, cesta k nemu je len jedna. Tú však musíte nájsť sama. Prečo sa nemodlíte k Bohu, ktorého tak hľadáte? Proste ho, aby vám ukázal cestu... Hovorte s ním ako s vlastným otcom.“

Vzývať Boha, akoby bol mojím otcom? Táto myšlienka sa zvláštnym spôsobom dotkla jej duše.

„Ó, Otec, môj Otec... Boh Otec.“ Váhavo nahlas vyslovovala jeho meno. „Som zmätená, Otec,“ povedala. „Musím si niečo bezpodmienečne vyjasniť,“ píše vo svojej knihe: „Siahla som do nočného stolíka, kde uchovávam Bibliu i Korán. Vybrala som obe knihy a zdvihla do výšky, v každej ruke jednu. „Ktorá, Otec?“ pýtala som sa. „Ktorá je tvoja kniha?“ Potom sa stalo niečo podivné. Nikdy predtým som nezažila niečo podobné. Počula som hlas hlboko vo svojom vnútri. Slová boli jasné, plné priateľstva a rozhodnosti: „V ktorej knihe sa stretávaš so mnou ako s Otcom?“ Na to bola len jedna odpoveď: „V Biblii.“

Táto skúsenosť trvalé rozhodla o jej náboženskej orientácii ku kresťanstvu. Boh sa jej dal spoznať, a tak už nemohla žiť ako predtým.¹

¹ Juraj Kamas, Lámanie Slova II., Spolok sv. Vojtecha, Trnava 1992, s. 39

Jedna ázijská študentka sa v rozhovore spýtala: „Čo by som mala z toho, keby som sa stala kresťankou?“

Dostala odpoveď: „V každej situácii vášho života by ste vedeli, že máte Otca, ktorý vás miluje.“

Ona odpovedala: „No to by bolo naozaj veľa.“² *Mons. Segur rozpráva tento príbeh:

Jednému otcovi sa stratila na trhu dcéra. Dlho ju hľadal, ale márne. Po štyroch rokoch ju otec odišiel hľadať do Londýna. Tu spozoroval na javisku pri komediantoch dievča. Naozaj, bola to jeho dcéra. Vyšiel na pódium a povedal: „Moje dieťa!“ Ale dievča, ktoré zabudlo na svoje detstvo a pri tejto skupinke bolo príliš rozmazané, odpovedalo: „Ty si môj otec? Nepoznám ťa!“³ *

Akademický sochár Pelikán stvárnil peknú myšlienku na námet profesora dogmatiky Dr. Cínka: Božiu ruku a na nej malé ľudské dieťa.

Sme naozaj v rukách nebeského Otca! To je úžasná posila v dnešných časoch.⁴

Na slávnej štrasburskej katedrále sa teší neobyčajnému obdivu slávny Anjelský stĺp, umelecké sochárske dielo. Stĺp má dojímavú históriu.

Architekt katedrály Jean Ervin zo Steinbachu náhle zomrel a zanechal umelecký stĺp nedokončený. Jeho dcéra Sabína nechcela, aby otcova práca ostala nedokončená a aby tým neutrpela jeho povesť. Rozhodla sa, že sama dokončí dielo na základe náčrtov, ktoré zanechal

2 František Dancák, Otče náš, Spolok biskupa Petra Pavla Gojdiča, Prešov 1998, s. 11

3 František Dancák, Otče náš, Spolok biskupa Petra Pavla Gojdiča, Prešov 1998, s. 11

4 František Dancák, Otče náš, Spolok biskupa Petra Pavla Gojdiča, Prešov 1998, s. 14

otec. No hoci bola veľmi schopná a nevýslovne milovala svojho otca, nemala síl pokračovať v práci. Jej ruky, nezvyknuté narábať dlátom a kladivom, padali od únavy.

Láska k otcovi jej vnukla dojemnú myšlienku. Na lešenie zavesila obraz svojho otca. Spomienka na neho a rozhodná vôľa uctiť si jeho pamiatku pomohli jej vydržať v ťažkej práci. A Anjelský stĺp bol dokončený.

Aj pohľad na nášho nebeského Otca nás má posilňovať v našej každodennej práci.⁵

Lászlo Mécs napísal veľa krásnych básní a medzi nimi aj jednu o tom, ako vypadol z hniezdočka – práve vtedy, keď pod stromom oddychoval nevidiaci predavač novín – malý, ešte neoperený vrabček. Chúďa, padlo akurát do jeho otvorenej kabely, v ktorej mal svoju dennú tržbu. Predavač ho vybral a pohladkal vo svojej dlani. A básnik dodáva, že aj človek je niekedy ako také z hniezda vypadnuté vtáča a šťastný je vtedy, keď sa dostane do dlane nebeského Otca, kde je doma, kde si je istý.⁶ ...

Francúzsky kráľ Ľudovít XV. ukazoval raz svojim deťom matriku narodených. „Viete, to je kniha, kde sa zapisujú mená a deň narodenia všetkých detí...“

Kráľovské deti našli v knihe aj svoje mená. Zbadali, že pred nimi a po nich sú zapísané tie najchudobnejšie deti. Otec im vtedy povedal: „Vidíte, deti moje! V tejto knihe ste zapísané medzi chudobnými. Tak je to aj pred Bohom. On nerobí žiadne rozdiely medzi ľuďmi.“⁷

5 František Dancák, Otče náš, Spolok biskupa Petra Pavla Gojdiča, Prešov 1998, s. 14

6 František Dancák, Otče náš, Spolok biskupa Petra Pavla Gojdiča, Prešov 1998, s. 16

7 František Dancák, Otče náš, Spolok biskupa Petra Pavla Gojdiča, Prešov 1998, s. 16

Corette S. Kingová, manželka známeho bojovníka za mier Dr. M. L. Kinga (+4.4.1968 v Memphise), pri správe, že jej manžel dostal Nobelovu cenu, modlila sa: „Ďakujem ti, Otče náš. Ďakujem ti za to, čo to znamená pre Martina, pre deti a pre mňa. Ďakujem ti a pomôž nám, aby sme boli hodní tohto požehnanja.“⁸

Anglický básnik Coventry Patmore povedal, že prvá pohnútkou, ktorá dala jeho myšlienkam náboženský smer, bola myšlienka, ktorá prišla náhodou: „Aká to by bola prekrásna vec, keby jestvoval Boh, ktorého by som mohol milovať a poslúchať.“ Naraz v ňom vzkypeli city, ktoré si vytvoril svojou básnickou obrazotvornosťou. Cítil sa pozdvihnutý k dôstojnosti syna. Aké to bolo krásne a milé, že mohol závisieť od Otca, oddať sa jeho vôli, spoliehať sa na jeho láskavosť. Nikdy predtým nebol taký šťastný.⁹

Keď chýrny priekopník letectva Louis Blériot (1872-1936) prvý raz chcel vzlietnuť na svojom stroji nad more, nad riadiacou pákou mal obraz svojho otca a na ňom text: „Pozri na neho, potom zapni motor!“

Pred začatím každého diela aj náš pohľad nech spočinie hore, k nebeskému Otcovi... „Lebo každé dobrodenie a každý dokonalý dar je zhora, pochádza od teba, Otca svetiel...“ (z liturgie sv. Jána Zlatoústeho).

⁸ František Dancák, Otče náš, Spolok biskupa Petra Pavla Gojdiča, Prešov 1998, s. 16

⁹ František Dancák, Otče náš, Spolok biskupa Petra Pavla Gojdiča, Prešov 1998, s. 18

Nemala som nikdy problém pochopiť, že Boh je Otec. Stačilo sa mi pozrieť na môjho otecka a chvíľu ho pozorovať a bolo mi všetko jasné. (sv. Terézia z Lisieux)

Osoba, ktorá ešte nie je pokrstená, nemôže nazývať Boha Otcom. (Ján Zlatoústý)

Keď niekto útočí ako vôl, ľahá si ako osol, neodpúšťa ako ťava, obžiera sa ako medveď, hlce ako vlk, uráža (hryzie) ako škorpión, je ľstivý ako líška, erdží na (svoju) ženu ako nespútaný kôň - ako môže človek hovoriť slová, ktoré sú vlastné synovi a nazývať Boha Otca? Čím možno nazvať takéhoto človeka? Zvieratom? Ale zvery majú iba jeden z týchto nedostatkov, kým človek zjednocuje v sebe všetky: stal sa horším ako nemé zvieratá. (sv. Ján Zlatoústý)

Prečo nás v tejto modlitbe Pán Ježiš učí oslovovať Boha menom Otcom? Zdá sa mi, že dávajúc nám tento výraz, nerobí nič inšie, ako nám ešte viac zdôrazňuje, že náš život vo vzťahu k Bohu má byť svätejší. (sv. Gregor Nysejský)

Neprikázal nám hovoriť - Otče môj, ktorý si na nebesiach - ale Otče náš, ktorý si na nebesiach - to preto, aby nás naučil, že máme spoločného Otca, a preto máme preukazovať bratské vzťahy jeden k druhému. (sv. Ján Zlatoústý)

Keď bol francúzsky generál Lafayette väznený v Olomouci, na dverách cely bol malý otvor, cez ktorý ho stráž neustále pozorovala. Za krátky čas toto neustále hľadacie „oko“ bolo pre neho oveľa nepríjemnejšie, ako samotné väzenie. Aj na nás stále pozerá oko nebeského Otca, ale nás to nevyrušuje, ani nedesí, ale povzbudzuje a posilňuje.

Bohatý sedliak mal jediného syna, ktorý bol hluchonemý. Poslal ho do ústavu. Po niekoľkých rokoch sa syn vrátil domov. Keď uvidel otca zrozumiteľne zvolal: „Otče môj!“ Otec bol týmto dosiaľ nepočutým oslovením dojatý k slzám. Povedal že na to do smrti nezabudne a ústavu poslal bohatý dar.

Otec so synom, asi 4-ročný chlapec, išli po ulici vo veľkomeste. Otec našahoval ruku, chcel, aby sa ho syn chytil, ale chlapček radšej šantil: skákal, behal okolo otca. V tom cez prechod na zelenú prešiel väčší dav ľudí, ktorý oddelil otca od syna. Chlapček zastal uprostred chodníka, v očiach sa mu objavili slzičky a hlasom, ktorý by dojal každého, zvolal: „Ocko, ocko...“

V tom zbadal svojho otca, rozbehol sa k nemu a pevne ho chytil za ruku.

Ktovie, či aj my, ktorí sme pohľtení ruchom a náhlením dnešnej doby, by sme nemali zavolať na nášho nebeského Otca: Abba, Abba..., aby sme našli istotu vo svojom živote.

Istá matka mala mentálne postihnuté dieťa. Milovala ho o to vrúcnejšie, lebo bolo úplne na ňu odkázané. Kvôli dieťaťu sa zriekla spoločnosti, zábav... dieťa potrebovalo neustálu starostlivosť.

Raz sa postťažovala: „Už 14 rokov ho milujem a opatrujem a ono ma nepozná. Srdce mi puká, keď si to uvedomím.“

To dieťa za to nemohlo. Ale koľko zdravých detí má nebeský Otec, ktoré nevedia, či nechcú vyrieknuť: „Otče náš...“

Niektorí rodičia používajú pri výchove detí starozákonný obraz o Bohu, o ktorom sa hovorilo, že bleskom usmrť každého človeka, ktorý sa dotkne rukou posvätnej archy zmluvy. Strašenie detí Bohom (Pán Boh ťa potrestá a pod.) len ťažko pomôže deťom objaviť v Bohu milujúceho Otca.¹⁰

Istý americký štátnik rozpráva, že by sa istotne stal nevercom, keby ho nebolo niečo držalo. Bola to hlavne spomienka na časy, keď matka chytila jeho detské rúčky a učila ich spínať k modlitbe: „Otče náš...“

Slávny kazateľ Spurgeon rozpráva o svojom synovi, že keď sa v noci strhol zo spánku, vždy zavolať: „Otecko, podaj mi ruku!“ Keď chytil otcovu ruku, spokojne spal ďalej.

¹⁰ PhDr. Ján Rybár, Príklady pre kazateľov, rečníkov a vychovávateľov, G.M.S. Bratislava, s. 143

Jeden mladý muž, ktorému zomrel otec, rozpráva: „Len ťažko som sa vyrovnával so smrťou môjho otca. Zdalo sa mi, že to ani nie je pravda, iba nejaký zlý sen. Najviac ma trápilo, že som mu ani nestačil povedať, ako ho mám rád. Modlil som sa, ale bol som príliš zahĺbený do vlastnej bolesti. Ale raz som Pánu Bohu povedal: „Pane, ty si povolal môjho pozemského otca k sebe i keď si videl, ako veľmi ho potrebujem. Preto ťa prosím, aby si sa Ty stal mojím otcom!“

A po týchto slovách som si jasne uvedomil, že Boh je skutočne mojím Otcom. Vždy bol, ale ja som ho spoznal a prijal až v tej chvíli. A teraz, odstupom času, môžem svedčiť, že je to veľmi starostlivý Otec.“

Nejakí páni v Škótsku chceli dostať orlie vajíčka z hniezda na boku priepasti a pokúšali sa presvedčiť chudobného chlapca z blízkej dediny, aby sa dal spustiť dole a vybral ich. Povedali mu, že ho uviažu na lano a že to lano budú dobre držať. Ponúkali mu za to peknú sumu peňazí, ale chlapec nechcel ísť. Boli mu cudzí a on cudzincom nedôveroval. Márne ho uisťovali, že to lano budú držať pevne, aby sa mu nič nestalo. Nakoniec povedal:

„Dám sa spustiť do tej priepasti len vtedy, keď to lano bude držať môj otec. Inak nepôjdem.“

Ten chlapec dôveroval otcovi, pretože ho dobre poznal. A poznal ho nie nejakým rozborom jeho vlastností, ale zo skúsenosti. Zo skúsenosti vedel, že ho otec miluje, preto mu dôveroval.

Dôvera v Boha je vždy založená na poznaní Boha, ale poznanie Boha rastie dôverou.¹¹

¹¹ J. Kurz, Příklady a podobenství velkého služebníka Slova, Vydavatelství Křesťanských sborů, Ostrava 1991, s. 65

Kardinál Meisner takto hovorí o Bohu. Predstavte si, ako voľakedy naši starí otcovia vozievali v zime drevo z hory. Kraj bol zafúkaný snehom. Cestu bolo ťažko rozoznať. Voz naložený s drevom zapadol v priekope. Kone ho nevládali vytiahnuť. Nepomáhalo šľahanie bičom. Dobrý furman odložil bič, zoskočil z voza do snehu. Celou silou sa oprel do voza. A vtedy zvieratá akoby pocítili, že človek nezaobchádza s nimi stále iba zhora, ale zostupuje k nim, pripája sa ku nim, pripína k nim svoju pomoc, preto napli svoje posledné sily, ozvalo sa trhnutie a voz vytrhli z priekopy.

Tak aj Boh nezostal hore nad nami, aby nás z vysoka riadil, lež zostúpil medzi nás, aby nám pomáhal na ceste života.¹²

V teplej Afrike si ľudia stavajú príbytky z bambusovej hmoty. V takom bambusovom dome býval otec, vdovec, so svojím jediným synom v láske a v pokoji. Chlapec mal zvláštnu záľubu. Rád si staval z bambusového dreva modely rozličných väčších - menších domov. Otec mal radosť z neho a hovorieval mu: „Z teba, synku, bude raz veľký architekt.“

Lenže s pribúdaním veku chlapcova záľuba narástla do takej miery, že si postavil naozajstný bambusový dom a dokonca v ňom začal aj bývať. Vtedy sa otcova radosť rozplynula. Najprv láskavo prosil syna: „Vieš, že ťa milujem. Príď ku mne bývať. Neizoluj sa odo mňa.“

Ale otcove prosby nič nepomáhali. Syn mu odpovedal: „Ja sa najlepšie cítim vo svojom.“ Otec to nevydržal. Keď syn odišiel, porúcal mu dom. Poviete, že ten otec bol zlý? Krutý? Nemilosrdný? Nenapadne vám, že tým činom vlastne prejavil nezadržateľnú otcovskú lásku k svojmu synovi? Naozaj, z lásky to urobil, lebo chcel mať syna

12 Jozef Vrablec, V službe Slova A, SÚSCM, Rím 1990, s. 50

pri sebe. A tak isto nebeský Otec neraz búra naše plány a predstavy, aby nás mal pri sebe.¹³

Uváž človeče, odkiaľ to máš, že jestvuješ, že dýchaš, že rozmýšľaš a chápeš, že Boha spoznávaš a že máš nádej na nebeské kráľovstvo a že máš v Ježišovi brata a že si milovaným Božím dieťaťom a deďičom: Odkiaľ to všetko máš a od koho? Nehanbiš sa, keď toľko tak veľkých darov prijímaš od Boha, nehanbiš sa odopierať Bohu svoju úctu a vďaku a lásku? (sv. Gregor Nazianský)

Otec istej rodiny bol už tri roky na fronte. Nebolo týždňa, aby im neposlal list. Na jeho narodeniny, matka rozložila jeho listy po stole, štvoro dieťok si sadlo okolo stola a matka ich čítala jeden za druhým. Napokon doložila: „Pozrite deti, otecko je ďaleko od nás a predsa svojou láskou je tu s nami, cítime ho a milujeme ho..“

Ako to dohovorila, ktosi zaklopal na dvere. Matka bežala k dverám, aby ich otvorila. V dverách stál ich milovaný otec, ktorý prišiel na dovolenku. Ťažko opísať radosť tej rodiny.¹⁴

Otec učil svojho malého synáčika plávať. Postavil sa do jazera a volal na chlapca, ktorý stál na brehu: „Hod' sa do vody, neboj sa, tvoj otec ťa chyť.“

Chlapec sa zahľadel na hlbokú vodu, potom na otca a zas na vodu a nemohol sa rozhodnúť.

¹³ Jozef Vrablec, V službe Slova A, SÚSCM, Rím 1990, s. 204

¹⁴ o. Augustín J. Záh ThM., Nepotopiteľná loď, Prvá katolícka slovenská jednota v USA, 1978, s. 80

Otec mu opakuje: „Nepozerať sa na vodu, pozeraj sa len na mňa a uvidíš, že to dokážeš.“

Chlapec sa nadýchol, krčovite sa pozeral na otca a hodil sa do vody. Otec ho chytil a držal na hladine vody. Po niekoľkých pokusoch, chlapec už sám plával s istotou, lebo vedel, že sa jeho otec na neho stále pozerá.¹⁵

Istého otca veľmi trápilo, že zo svojho zárobku nemôže vyživiť svojich päť malých detí. Nuž sa vybral do ďalekej cudziny, kde musel veľmi ťažko pracovať. Nič si nedoprial, všetko posielal domov manželke. Stalo sa, že sa domov dostal až po 30 rokoch, keď už všetky jeho deti boli vyštudované, poženené a povydávané. Stalo sa ale, že sa mu jeho rodina natoľko odcudzila, že ho prijali veľmi chladno. Nuž sa vrátil do cudziny a viac o ňom už nepočuli. Pravda, do svojho prišiel a svoji ho neprijali...¹⁶

Istý otec mal vo zvyku, že keď sa vrátil domov z práce, pred večerou sa hral so svojimi deťmi. Jeho drobizg ho obkolesil a on urobil krok ku každému z nich a povedal: „Jožko, milujem ťa.. Anička, milujem ťa...“

Zo začiatku mu deti dali len takú odpoveď, že sa usmiali: „Cha cha...“ Neskôr sa však Jožko osmelil, pokročil k otcovi a povedal mu: „Milujem ťa, otecko...“ Postupne sa aj ostatné detky osmelili a bola to čarovná hra lásky, ktorá ich v láske utužovala.¹⁷

15 o. Augustín J. Záh ThM., Nepotopiteľná loď, Prvá katolícka slovenská jednota v USA, 1978, s. 136

16 o. Augustín J. Záh ThM., Naším sv. apoštolom, Prvá katolícka slovenská jednota v USA, 1982, s. 29

17 o. Augustín J. Záh ThM., Blahozvesť, Prvá katolícka slovenská jednota v USA, 1980, s. 8

Matka sa vrátila z kostola aj so svojimi tromi dietkami. Sv. omša bola obetovaná za ich otca, ktorý padol na fronte. Po skromných raňajkách sa dietky prehrabovali v listoch a fotografiách, ktoré im otec z frontu často posielal.

Jedno z dievčat, ktoré malo asi desať rokov, keď dočítalo jeden z týchto listov, povedalo: „Nikdy som nemyslela, že nás náš otecko mal tak veľmi rád...“¹⁸

Wilhelm Busch rozpráva:

Mal som obdivuhodného otca, s ktorým ma spájal krásny vzťah. Jedného dňa som sa v podkrovnej izbe nášho domu zaoberal písomnou prácou, keď zdola ku mne zaznelo:

„Wilhelm!“ Na to som vystrčil hlavu a pýtam sa otca, ktorý ma volal:

„Čo sa stalo? Kde horí?“

A otec mi hovorí: „Musím ísť do mesta. Nechcel by si ma sprevádzať? Dvom je to predsa len príjemnejšie!“

„Ach, otecko, práve pracujem na veľmi dôležitej časti mojej písomnej práce. Nehodí sa mi to.“

„Tak idem sám,“ odpovedal mi.

O štrnásť dní bol otec mŕtvy. U nás je taký zvyk, že sa mŕtvy uloží v dome a synovia striedavo držia stráž pri otvorenej truhle. A tu mi zrazu príde na um, ako ma otec pred štrnástimi dňami prosil, aby som ho sprevádzal do mesta. A ja som mu na to povedal „nie“. Teraz sa pozerám na neho a myslím si: „Ach, otec, požiadaj ma ešte raz. A keď chceš, aby som s tebou išiel aj sto kilometrov, tak pôjdem s tebou!“ Ale jeho ústa sú už nemé. A tu mi zišlo na um: táto malá neláskavosť

¹⁸ o. Augustín J. Záh ThM., Život, Prvá katolícka slovenská jednota v USA, 1981, s. 47

je teraz už strašnou skutočnosťou, ktorú ani po celú večnosť nebudem môcť zmeniť.¹⁹

Koľko neláskavostí sa denne dopúšťame voči nášmu nebeskému Otcovi?

¹⁹ Wilhelm Busch, Ježiš náš osud, (bez údajov) 1993, s. 125

ADOPCIA

Istý bohatý pán mal veľkého dlžníka. Dlžník náhle zomrel. Pán nenašiel po ňom nič, iba jedného dvojročného chlapca. Pán si ho vzal k sebe do kaštieľa. Chlapec tam rástol spolu s jeho synom.

Keď mal chlapec dvanásť rokov, boháč si ho zavolať a odovzdal mu dva listy, jeden s čiernou obrubou, druhý so zlatou. Kázal chlapcovi, aby si prečítal najprv list v čiernej obrúbenej obálke. Čítal v ňom s hrôzou, aké dlhy zanechal po sebe otec a čo stojí jeho živobytie a zaopatrenie v pánovom kaštieli. Keď list dočítal, pán sa na neho súcítnie pozrel a povedal: „Vidíš, koľko si mi dlžný? Ale netras sa predomnou. Mój syn si ťa obľúbil ako brata a prosil ma, aby som ti všetko odpustil. Tak pozri, trhám na kúsky list tvojej dlžoby. A teraz si prečítaj zlatom obrúbený list.“

A chlapec číta: „Keďže si ťa mój syn vzal za brata, prijímam ťa za svojho syna a robím ťa mojím dedičom spolu s mojím synom. Teraz už nie si dlžníkom, ale mojím bohatým synom.“

Kto opíše šťastie toho chlapca? Možno to vôbec vysloviť? A či nebadáte, že tým šťastným synom sme my všetci, každý z nás?²⁰

Manželia Signorelliovci, bývajúci v Taliansku, v peknom meste Bergamo, na južnej strane Alp, mali troje vlastných detí. Zatúžili predsa len postarať sa ešte o nejaké dieťa, ktoré nemá rodičov. Ich malá trojica sa tiež s veľkým zápalom zapojila do toho plánu.

Prihlásili sa v stredisku adopcií v Medzolane, kde bolo veľa detí, ktoré čakali na rodičov. Zvlášť sa im zapáčila malá Indka, menom Anna. Poprosili teda o ňu správu strediska. To ale ešte nestačilo. Bolo treba spísať špeciálny dokument adopcie, v ktorom sa zaviazali starať

²⁰ Jozef Vrabec, V službe Slova A, SÚSCM, Rím 1990, s. 36

sa o malú Annu tak, akoby bola ich vlastná dcérka. Potom obidvaja rodičia podpísali dokument adopcie. Odvtedy Anna nosila ich priezvisko Signorelliová a volala ich oteckom a mamičkou. Ich deti ju prijali s veľkou láskou a radosťou - napriek tomu, že bola o pár rokov staršia ako deti manželov Signorelliovcov - tak, ako by bola ich vlastná sestra. Ona si rýchlo zamilovala rodičov a súrodencov.

Hľa, čo píšu títo manželia o jej vzťahu k ich mladším deťom - Andrejovi a Lucii:

„Anna má k nim city ozaj materské. V poslednom čase pomáhala Andrejovi v jeho školských povinnostiach. Večer, keď nemôže zaspať, veľmi často stojí pri jeho postieľke, držiac ho za ruku. Anna svojou veľkou citlivosťou a črtami svojho národa vniesla veľa dobrého do života našej rodiny.“²¹

Istý manželský pár nemal vlastné deti, nuž sa rozhodli adoptovať dievčatko. Predstavili im sedemročné dievča, ktorého sa rodičia vzdali. Nová matka jej hovorí, že u nich bude mať svoju izbu, hračky a šaty, koľko len bude chcieť. Dievča sa podozrievavo spýtalo: „A čo ma to všetko bude stáť?“ Nová matka jej hovorí: „Nebude ťa to stáť nič, len to, že budeš mňa a tvojho nového otca trochu milovať.“²²

21 Stanislaw Klimaszewski MIC, *Evanjelium v živote dieťaťa A*, vyd. Alfa, Bratislava 1992, s. 36

22 o. Augustín J. Záh ThM., *Život, Prvá katolícka slovenská jednota v USA*, 1981, s. 119